

Maandag beslist de wereld over toekomst van de jeugd

„Alle regeringen moeten tekenen!”

door JAMES P. GRANT

De Conventie van de Rechten van het Kind geeft ons een ongekende gelegenheid om de belangen van kinderen naar een nieuw niveau te tillen. Door dit nieuwe Handvest zijn kinderen verzekerd van hun rechten en degenen die voor kinderen werken, krijgen een machtig instrument in handen om hun doel te bereiken.

Tot nog toe waren maatregelen ter bescherming van kinderen verdeeld over vele verdragen en verklaringen. In de tien jaar dat aan het raamwerk voor het VN-verdrag ter bescherming van de Rechten van het Kind is gewerkt, zijn niet alleen al deze verdragen en verklaringen samengevoegd, maar ook zijn de stemmen in de wetgeving opgevoeld.

Het resultaat: een van de meest omvattende mensenrechtenverdragen, die tegenwoordig komt aan de hele scala van rechten om kinderen de kans te geven op de verzorging die ze nodig hebben.

Sterk verbeeld zijn de bepalingen ten aanzien van gezondheid, onderwijs, de algemene levensstandaard en de ontwikkelingskansen voor kinderen. Alle bepalingen over sociale, politieke, economische en culturele rechten moeten worden beschouwd als één geheel, omdat alle richtlijnen van elkaar afhankelijk zijn en elkaar versterken. Dat is de grote kracht van de nieuwe Conventie.

Als het verdrag maandag wordt goedgekeurd door de Verenigde Naties, krijgt het de kracht van een internationale wet zonder de Conventie door twintig landen is geratificeerd. Dat kan het geval zijn. Maar de kinderen van elk land krijgen de wettelijke bescherming pas echt zodra de regering van hun land het verdrag heeft getekend. Dat kan in sommige landen nog wel even duren, omdat elk land z'n eigen wetgeving moet aanpassen en in overeenstemming moet brengen met de verplichtingen van de Conventie.

Dat betekent een enorme uitdaging voor allen die voor kinderen werken. Wij zullen de handen ineen moeten slaan en druk moeten uitoefenen op volksvertegenwoordigers van alle landen om dit samen voor elkaar te brengen.

Wij moeten werken aan een wereldwijde bewustmaking van de Conventie van de Rechten van het Kind en aan zo veel mogelijk kennis van de Conventie. Daarbij gaat het, onder meer, om het recht op leven en overleven, om ontwikkeling, het voorkomen van misbruik en uitbuiting van kinderen, bescherming in geval van adoptie en talloze andere omstandigheden zoals vluchtelingenkinderen en kinderen in orfangesituaties. Het gaat om recht op gezondheidszorg en op onderwijs, recht op een identiteit, een naam en een nationaliteit, om arbeidsvrijheid, om vrijheid van geweten en geloof, om recht op een cultuur en een taal, op bescherming tegen drugsmisbruik, martelingen, wreedheid en de doodstraf.

Het opstellen van de Conventie was maar een eerste stap. Nu komt het aan op de uitvoering ervan door alle regeringen, zodat de principes van de Conventie onderdeel worden van de nationale wetten, waarmee elk land het beleid bepaalt ten aanzien van kinderen.

De Conventie van de Rechten van het Kind moet een nieuw tijdperk inleiden: kinderen zijn niet langer lijdende, die naar eigen goeddunken kan mishandelen, verwaarlozen of uitbuiten. Deze conventie maakt duidelijk dat kinderen, net als volwassenen, rechtspersoon zijn met onvervreemdbare rechten.

Willen wij de belofte van dit nieuwe tijdperk voor kinderen gestand doen, dan moeten wij allen — regeringen, VN-organisaties, particuliere instanties en vrijwilligers — ons volledig inzetten om aan onze verplichtingen tegenover de kinderen te voldoen. Om hun levensomstandigheden te verbeteren, met het oog op de toekomst.

Nederland heeft al meermalen getoond dat de belangen van kinderen hier uiterst serieus worden genomen. Onze lange ervaring leert ons dat we op het Nederlandse volk kunnen rekenen als, zoals nu, het voortouw moet worden genomen om de rechten van kinderen om te zetten in realiteit, overal in de wereld.

James P. Grant is algemeen directeur van UNICEF, het Kinderfonds van de Verenigde Naties in New York. Hij schreef deze bijdrage exclusief voor onze krant.

JAMES P. GRANT

Kansarme scharekinderen op de vuilnisbergen van de Filipijnse hoofdstad Manila.

Wettelijk wapen voor Unicef tegen misbruik en exploitatie

Van onze speciale verslaggever JOS VAN NOORD

NEW YORK, zaterdag Kinderen hebben recht op gelijke kansen. Op vrede ook. Ze hebben recht op voedsel, op gezondheid, op onderwijs. Kinderen hebben recht op een onbekommerde jeugd zonder uithuizing, misbruik of verwaarlozing, ze hebben recht op bescherming tegen onrecht en geweld. Recht op een eigen cultuur, recht om op te groeien bij hun ouders, recht op een eigen mening. De Rechten van het Kind.

Mooi allemaal, maar waar staat dat? En wat komt daar in de praktijk van terecht? Maandag be-

handelt de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties in New York de Conventie van de Rechten van het Kind. Omdat er mondiaal over gelijke kansen voor kinderen eigenlijk geen meningsverschil bestaat, ziet het er naar uit dat dit handvest probleemloos zal worden aangenomen. Een historisch uiterst belangrijk moment. Nederland, dat een vooraanstaande rol speelt bij de voorbereiding van de ontwerptekst van de conventie, heeft al op voorhand laten weten het verdrag te zullen ratificeren.

Handvat

Maar wat nu? De conventie regelt of meet de immense problematiek van de kindervolktelling en van de straatkinderen, maar ook van adoptiekinderen, van de kindersoldaten, gehandicapte kinderen en van de kinderarbeiders. Dat betekent dat organisaties als UNICEF nu ook een wettelijk handvat krijgen om te strijden tegen misbruik en exploitatie van kinderen. Dat UNICEF voor kinderen behoorlijk voedsel, medische voorzieningen en onderwijs kan eisen, met reden én met recht bescherming en welzijn van de kinderen kan afdwingen.

Genezing

Dagelijks sterven 40.000 kinderen aan ziekte en gebrek, aan verwaarlozing eigenlijk, want de middelen van genezing en afdoende preventie, die bestaand zijn, zijn helemaal zo duur niet. Tientallen miljoenen kinderen zwerven rond in de wereldsteden, kansloze straatkinderen, door iedereen in de steek gelaten. Onaanvaardbaar, zegt UNICEF. De Conventie van de Rechten van het Kind vormt het instrument om deze kinderen een echte kans te bieden. Daar is geld voor nodig.

Kaarten

Maandag begint Telebingo, voor steun aan straatkinderen in de Derde Wereld. Twaalf weken lang, elke maandagavond bij de KRO op Ned. 1 met Carl Huybrechts als presentator. Bingokaarten bij de kassa's van Albert Heijn en op alle postkantoren, een prijszegen van totaal drie miljoen. Uitslag: genist elke dinsdagochtend in De Telegraaf.

Hiernaast schiet interviewtjes van kinderen uit de straten van Manila, die vanaf komende maandag hopenlijk een echte kans krijgen.

SLOPPENKIND KRIJGT RECHTE

MARY-JANE, 14 jaar
Mary-Jane komt uit Baguio, maar met haar moeder trok ze van armoede naar Manila. Geen huis. Ze heeft twé, zoals zoveel straatkinderen in Manila. Als het regent overnacht ze wel eens in het Kaibigan-opvangcentrum. Kaibigan betekent vriend.

SOMS DROOM IK WEG

„Mijn vader heb ik nooit gezien, ik heb geen idee hoe hij er uit ziet. Ik ben het enig kind uit het eerste huwelijk van mijn moeder. Een huis hebben wij niet. Moeder heeft een handkar met schoenpoetspullen. 's Nachts draaien we de kar om en dan slapen we er onder, met z'n zevenen. Overdag bedel ik, 's avonds verkoop ik sigaretten. Er zijn wel eens toeristen die willen dat ik mee ga, maar dat doe ik niet. Ik wil geen slechte dingen. Ik ga nu sinds kort naar school, maar dikwijls ben ik slaperig in de klas. Dan zit ik te dromen. Ik droom dikwijls over andere landen, waar de rijke kinderen wonen in een huis, met hun ouders. Stond ik maar eens één dag in hun schoenen, één dagje maar.”

NORMA, 9 jaar
Elke nacht loopt Norma door het centrum van Manila met haar doosje kauwgom. Sommige toeristen willen méér dan kauwgom. Norma weet dat er veel meisjes zijn, die daarop ingaan. Zeft radt ze het maar nâd met kauwgom-verkopen.

IK HEB GEEN BED

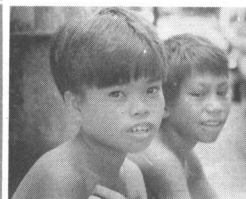
„Als ik 's avonds zo door de stad scharrel, denk ik wel eens: horen kinderen van mijn leeftijd nu niet te slapen, in een bed, thuis bij hun vader en moeder? Om een of andere reden is dat geluk voor mij niet weggelegd. Als ik geen kauwgom verkoop, heb ik niks te eten. Een huis hebben wij niet. Ik slaap meestal onder een boom of langs de steprand. Gelukkig helpt Unicef mij, zodat ik nu overdag naar school kan. Het is een speciale school voor straatkinderen. Ik doe erg m'n best, ook al ben ik vaak moe als ik niet genoeg heb kunnen slapen. Later wil ik graag secretarisse worden of misschien wel stewardesse, zodat ik naar verre landen kan reizen.”

ARMAN, 7 jaar
Arman zegt 's zonder bliken of blozen: zijn job is pikken en bedelen. Hij woont op het strand onder een stuk zeil. Arman's vader heeft nooit tijd, want hij brengt met zijn bootje Filipijnse meisjes van plezier naar de vrachtschepen op de rede van Manila.

IK ZORG VOOR MEZELF

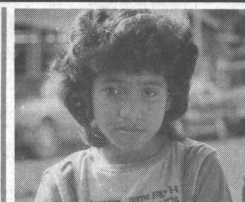
„Als er tyfoons zijn, komt er altijd veel vuilnis aandrijven op 't strand. Dan pik ik 't plastic eruit, dat verkoop ik per kilo. Bij mooi weer zwem ik dikwijls in de zee of ik ga krabbetjes vangen om aan restaurants te verkopen. Ik zorg helemaal voor mezelf. Laast kwam de politie langs het strand en die zei dat ik moest opheffen. Toen kreeg ik slaag. De politie stak m'n zeltje en m'n kleren in brand. Een paar nachten heb ik toen onder een boom geslapen. Soms heb ik wel erg honger. Dan ga ik de toeristenbuurt in om te bedelen. Daar zie ik van alles: gokken, drinken, vechten. Viel kinderen nemen drugs, die smuiven lijm. Ik wil later een bootje kopen, met als m'n vader.”

RENANTE, 14 jaar
Renante wil gewoon niet deugen, van die kinderen heb je ook. Toch is het best een leuk ventje. Tot hij werd opgepakt door een maatschappelijk werker, speelde Renante voor hoerjong. Nu gaat hij in de herkenning. Unicef betaalt z'n schoolgeld. Het gaat wonderwel.

ELKE DAG SLAG

„Toen ik acht jaar was, kregen mijn ouders ruzie. Ik moest 't huis uit. We woonden toen in Cavite. Ik moest naar m'n oma in Manila. Maar ik vond d'r niks aan, oma was niet aardig voor ons en die liep weg naar een neefje in Ermita. Die wist alles van bedelen en van drugs. Dikwijls vocht ik op straat met de andere kinderen. Ik woonde aan de Zeerand, een nuur langs het strand. Daar ontmoette ik andere weggelopen kinderen. Elke avond gingen we samen rond op de plaza's. Tot ik werd opgepakt door de politie. Ik belandde in de gevangenis. Daar kreeg ik elke dag slaag. Toen ik eruit kwam, ontmoette ik een Amerikaanse. Die nam me mee en deed allerlei gekke spelletjes. Ik kreeg 50 pesos per keer. Een maatschappelijk werker pakte me op en stuurde me naar school.”

LORETA, 14 jaar
Afan toe overmacht Loreta in een opvangcentrum, want ze heeft geen onderdak. Haar moeder verkoopt vis, maar dat levert te weinig op om voor de kinderen te zorgen. Daarom zorgt Loreta voor zichzelf, wat lang niet meevalt.

IK BEN NOOIT BLIJ

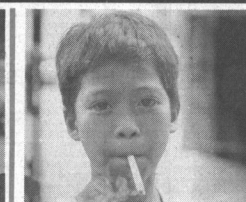
„Dikwijls moet ik op straat slapen. Want ik moet altijd 's avonds m'n moeder helpen of kranten verkopen. Wie in het opvangcentrum wil slapen, moet voor negen uur binnen zijn. Dat red ik niet. Omdat ik polio heb gehad, kan ik niet zo goed lopen, want ik heb een misvormd been. Maar dank zij Unicef kan ik nu naar school en ik doe heel erg m'n best. Ik wil dokter worden. Mijn vader houdt niet meer van mij. Hij heeft ook mijn moeder verlaten en is er met een andere vrouw vandoor gegaan. Nu moet mijn moeder vis verkopen. Ik ben nooit blij. Als de andere kinderen op schoolreisje gaan, kan ik niet mee.”

FLOR, 13 jaar
Nooit heeft Flor in een huis gewoond, ze weet niet wat dat is. Haar vader heeft een vissersbootje. Bij regen draaien ze de boot om en slapen er onder. 's Avonds maakt ze kerstdecoraties. Nooit sprak vader over moeder, tot opa op een dag langs kwam...

M'N MOEDER HUILDE

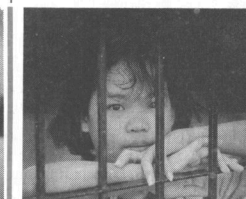
„Vader had wel een vriendin, maar ik wist niet beter of dat hoorde zo. Dikwijls tierde die vriendin op mij, soms sloeg ze mijn kleine broertje. Doordat wij altijd op straat leven, was ik dikwijls ziek en verkouden. Op een dag kwam mijn opa langs en hij zei: 'Je moeder is ziek.' Ik schrok heel erg. Ik wist niet dat ik een moeder had, dat ze nog leefde! Ik ben direct met m'n grootvader naar m'n moeder gegaan in Muntinlupa, een uur met de bus. Opa vertelde dat m'n moeder een hersentumor had. Ze kon niet meer praten. Ik zag tranen in haar ogen toen ze mij herkende. Dat was om vier uur 's middags. De volgende dag om elf uur 's morgens is zij overleden. Als ik die kerstverjaardagen zit te maken, moet ik steeds aan m'n moeder denken. Had ik nou maar één weekje bij haar mogen zijn...”

MARIO, 10 jaar
Seks-toerisme van de ordinarste soort vind je in Manila's uitgaanswijk Ermita. Mario probeert hier sigaretten te verkopen. Koude jaties en 'n loopeus. Heel mooi zingt hij het bekende liedje 'Anak' van Freddy Aquilar.

SOMS IS ER RIJST

„Dikwijls heb ik honger. Soms is er rijst, soms niks. Ik kom uit Luzon, maar toen ik met m'n vader en moeder en drie broertjes naar Manila was gekomen en m'n vader hier geen werk kon vinden, ontstond er ruzie en gingen m'n ouders uit elkaar. Een broertje ging dood, twee gingen naar een tante in Bicol. Ik moest bij een tante in Manila, maar ik wilde m'n vader gaan zoeken en daarom liep ik weg. M'n vader repareert paraplu's. Hij heeft voor mij geen geld en daarom verkoop ik 's avonds sigaretten in Ermita. Toch ben ik blij om bij m'n vader te zijn. Als het regent slapen we onder een gebouw. Later wil ik zanger worden. Van m'n moeder heb ik nooit meer wat gehoord. Zou ze mij vergeten zijn?”

RUTH, 14 jaar
Als ik haar spreekt, moet ze plotseling huilen. Ruth. Ze mist de liefde van haar ouders, zegt ze. Hét was alsof haar ouders haar niet mochten. Daarom liep ze weg van huis en kwam ze met de boot naar Manila.

GEVANGENIS VOOR NIKS

„Mijn ouders keken nooit naar mij om, ik weet niet waarom. Op het laatst kon ik er niet meer tegen en ik liep weg. Ik wilde Manila zien, dus ik kwam op ons eiland Mindanao bij een vrouw terecht die dienstmeisjes zocht voor rijke mensen in Manila. Ik moest werken voor een familie in Santa Mesa. De hele dag moest ik afwassen, poetsen, huishouding doen, geen moment voor mezelf. Als hun kind huilde, zeiden ze dat ik 't had gedaan en dan sloegen ze mij. Ik kreeg geen geld. Weer liep ik weg. Toen gingen die mensen naar de politie en verzonden dat ik had gestolen. Na een halfjaar gevangenis gooiden ze me de straat op. Nu slenter ik dag en nacht op straat. Ik verkoop rozen. Bij slecht weer slaap ik in een opvangcentrum. Ik hoop dat ik van Unicef volgend jaar naar school mag.”